

L'infern de Catalunya

Estàvem advertits. Les pluges abundants omplirien el sotabosc de material cremadís. La nostra forest és una bomba

Diguem-ho clar. Catalunya no aborda de forma decidida una política forestal que posi remei a la reiterada plaga d'incendis que sistemàticament posa en risc vides i explotacions agràries. D'incendis, a Catalunya, només en parlem a fons i amb vehemència mentre tot crema. Ara, correm-hi tots. Quan s'hagin apagat les flames i estiguem cansats de plorar damunt de les cendres, tornarem a oblidar els boscos, tornarem a ignorar unes comarques que donen molt pocs vots. Tornarem a descuidar el rere país. Tornarem a arraconar l'Ebre i el Solsonès, les dues puntes del territori, i d'altres que no sabem localitzar al mapa. El darrer foc va començar a cremar dilluns al barranc de l'infern, com si fos fet a mida. Tinc una amiga que va heretar un bocí de bosc. No sap què fer-ne. És una nosa. Tot fa preveure que l'herència acabarà engreixant les reserves de combustible per al següent incendi. La manca de rendibilitat de les explotacions forestals s'afegeix al problema de l'avenç dels boscos per l'abandó dels camps. A les nostres caminares fa tristesa veure els marges de pedra seca devorats pels herbassars. Per un pam de terra conreable, els pagesos s'hi deixaven l'esquena. Aquests marges eren uns tallafocs perfectes. Si no hi ha pagesos, no hi ha conreus. S'abandonen els marges, s'abandonen els boscos. Només prendrem mesures eficients quan les flames envoltin Barcelona. En resum, els boscos privats no són rendibles i els boscos públics pateixen el defecte que descriu molt bé un aforisme germànic: «Bé col·lectiu, bé maleït». Refosca!

JOSEP RAMON CORREAL
Periodista. Exdirector
de Diari de Tarragona